

[Aksel Larsen.]

tildels generaler, indtager høje stillinger i tysk statsadministration. Jeg fik ikke fat i alle de navne, han nævnte, men jeg fik fat i det første, forhenværende generalfeltmarskal von Paulus. Jeg ved ikke, hvilken stilling han skal indtage i det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg)s indbildning; men da jeg i sommer var i Dresden, traf jeg tilfældigt forhenværende generalfeltmarskal von Paulus. Han lever i Weisser Hirsch som pensionist, han er medlem af komiteen, der arbejder for tysk genforening, og han har ingen stilling i staten. Den slags beviser, som man henter i de demokratiske breve, giver jeg ikke meget for. (*Udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Er de andre også pensionister?). Det aner jeg ikke, for jeg kan ikke i løbet af en halv time verificere nogle påstande, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) slynger ud her.

Jeg forstår ikke, at det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft nu vil påstå, at ingen i det lange løb kan modsætte sig Tysklands oprustning, når han i 1947 var med til at stemme for et memorandum til stormagterne om Danmarks interesse i, at tysk militarisme varigt blev afskaffet. Jeg synes også, det var lidt upassende af det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, når han ville forsvare den tyske oprustning, at erindre om 1939. Det, der skete i 1939, var nemlig, at man tillod Tyskland at opruste på trods af alle aftaler, løfter, garantier, og det er det samme, man er i færd med nu.

Jeg er stadigvæk af den mening, at det lykkeligste vil være, om tinget vil vedtage den af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) foreslåede dagsorden, og naturligvis skiller det os ikke, at de radikale tidligere har stemt imod et kommunistisk forslag om folkeafstemning — det må være de radikales sag. Hvis de radikale stiller et forslag, som vi synes er rigtigt, agter vi at stemme for det, og i denne forbindelse må jeg ligesom det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) gøre opmærksom på, at med denne sags forhandling i det danske folketing er sagen ikke afgjort. Det er stadigvæk sådan, at bl. a. i Frankrig skal denne sag til behandling i nationalforsamlingen igen. Jeg ved ikke, hvornår det sker; men før den har været til reel afgørelse i den franske nationalforsamling, er den i hvert

fald ikke afgjort, og derfor mener jeg, at det danske folk, hvis forslaget om folkeafstemning bliver forkastet her i folketinget i dag, stadigvæk har mulighed for at lægge pres på regeringen og folketingsmajoriteten for at få lov til at sige sin mening om denne for Danmark så livsvigtige sag.

Viggo Starcke: Det, der skiller den østlige og den vestlige verden fra hinanden, er vort syn på friheden og på demokratiet. Når man har oplevet den tyske aggressionsperiode, synes jeg, det er berettiget, at man ser sig vel for, før man sætter sin fod på den pedal, der skal give mulighed for en tysk genoprustning. Det er fra alle sider i denne sal indrømmet, at en tysk genoprustning indebærer farer og risici; men overfor dette kan der anføres en lang række grunde, som vejer tungt for det argument, at det at drage Tyskland ind i det demokratiske samarbejde i den vestlige verden indebærer meget store fordele. Hvorvidt disse fordele opvejer de farer, som den tyske genoprustning medfører, er noget, der dels kan bedømmes individuelt forskelligt og dels er underkastet en tidsfaktor, hvilket jo selve udviklingen i det danske folketings stilling til Tysklands oprustning fra 1947 til nu viser.

Der har været talt meget om, hvilke garantier man kan få for, at den tyske oprustning ikke vokser for vidt. De garantier, der er nævnt i Londonaftalen, og de kontrolforanstaltninger, der opregnes der, må man skønne er betryggende garantier. Men foruden dette vil jeg gerne pege på en ting, som, såvidt jeg har hørt, ikke har været nævnt i dag, nemlig at en moderne aggression efter en krigersk oprustning ikke kan sættes i gang uden rig lejlighed til at forsyne sig med olie og benzin, og Tyskland er i dag et land med relativt ringe forsyninger af olie og benzin, således at det vil være nødvendigt for Tyskland at få dette udefra. Alene i denne kendsgerning ligger der en meget betydelig garanti for, at den tyske genoprustning vil udvikle sig netop til et samarbejde indenfor den demokratiske familie.

I sin tale i formiddags kom den højtærede udenrigsminister bl. a. ind på de danske sydslesvigeres stilling, og i min tale i dag kom jeg ind på nogle af de samme proble-